

1922, musil by rozsudek vydaný 20. února 1922 ponechati platební rozkaz v platnosti, a bylo by žalovanému určiti jen novou třídenní lhůtu platební, což se však v napadeném rozsudku stalo. Když pak žalovaný ani po 15. února 1922 až do vynesení rozsudku dluhu svého nezaplatil, je každým způsobem v prodlení a tím je také prokázáno, že žaloby proti němu bylo třeba a že útraty žalobní na žalobu a na spor vynaložené byly účelné a nutné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl po právní stránce

v d ů v o d e c h :

Dovolání poukazuje především na vývody odvolání. Odvolací soud však podrobně a důkladně probral vývody odvolání v celku i podrobnostech a vyvrátil všechny tam rozsudku první stolice činěné výtky a postačí tedy poukázati na správné, zákonu i skutkovému podkladu odpovídající důvody napadeného rozsudku. Pokud dovolání připojeny jsou ještě vývody další, připomíná se k nim toto: Pariční lhůta v řízení směnečném činí podle §§ 555 a 557 c. ř. s. tři dny. Tato třídenní lhůta jest pro soud závazná a soud ji musí v platebním rozkazu (rozsudku) ustanoviti v této předepsané výměře, byť i strany navrhovaly a se shodly na lhůtě jiné (§ 409 c. ř. s.). Opomenul-li tedy procesní soud do směnečného platebního rozkazu vepsati platební lhůtu vůbec, vzhledem k tomu, že v žalobě přesná lhůta požadována nebyla, platí přece jenom lhůta k plnění zákonem stanovená, totiž lhůta třídenní (§ 557 c. ř. s.). A když pak soud po podání námitek při projednávání sporu a při vynesení rozsudku v rozsudku tom chybu napravil tím způsobem, že určil třídenní pariční lhůtu ode dne právoplatnosti tohoto rozsudku, není to zajisté strana žalovaná, která by oprávněně do opravy té stěžovati si mohla. Z doslovného znění námitek, že žalovaný popírá, že se vlastnoručním přijetím směnky ze 16. října 1921 zavázal zaplatiti 18. ledna 1922 směnečnou sumu 59.060 Kč a z doznání na to následujícího, že obdržel od žalobkyně úvěr, k jehož zajištění jí podepsal a odevzdal in bianco směnku (směnečný blanket), jde na jevo, že nebylo třeba pátrati a připouštěti důkaz, na jakou sumu směnka zníti měla. Vždyť žalovaný podepsal ji in bianco a banka byla jím oprávněna, vyplniti ji podle toho, mnoho-li podle jejích záznamů činil dluh žalovaného v čase podání žaloby. Poněvadž žalovaný pro tuto dobu žádné částky v námitkách neuvedl, poněvadž dále v písemných námitkách ničeho proti výši zažalované částky ani co do kapitálu ani co do úroků nenamítal a neuváděl, že byla směnka do určité sumy vyplněna proti úmluvě, nelze k dalším teprve při jednání o námitkách v tom směru činěným vývodům jakožto opozděným přihlížeti (§§ 550 odstavec druhý, 557 a 559 c. ř. s.). Není možno pouhé popření žalobního tvrzení pokládati za námitky, jež by pak bylo lze za sporu blíže prováděti. To by se přičilo ustanovením §§ 552, 550, odstavec druhý, 557 a 559 c. ř. s.

Čís. 1719.

Projednání tuzemcovy pozůstalosti nelze přenést na soud cizozemský.

(Rozh. ze dne 13. června 1922, Nd I 283/22.)

Nejvyšší soud zamítl návrh Berty S-ové, vdovy po obchodníku Oskaru S-ovi ve Vídni, by projednání pozůstalosti jejího, 13. prosince 1921 ve Vídni zemřelého manžela Oskara S-a bylo s příslušného okresního soudu v Král. Vinohradech přeneseno na obchodní soud ve Vídni.

Důvody:

Oskar S. byl podle domovského listu, při spisech se nacházejícího, příslušníkem republiky Československé. Zákon neobsahuje výjimky z předpisu § 21 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. o příslušnosti tuzemských soudů ke projednání pozůstalosti tuzemcovy. Dle třetího odstavce § 111 j. n. dovoleno jest, přenést příslušnost na cizozemský soud jen v poručenských a opatrovnických věcech; výjimečné zákonné ustanovení nelze rozšiřovati na řízení pozůstalostní. Podle druhého odstavce § 31 j. n. jest přípustna delegace pouze z obvodu jednoho vrchního zemského soudu do obvodu jiného vrchního zemského soudu; tento předpis nelze rozšiřovati na soudy cizozemské, poněvadž předpisy § 31 j. n. dle svého jasného znění vztahují se toliko na soudy tuzemské.

Čís. 1720.

Při poznámkách dle §§ 61 a 63 knih. zák. platí pro podání opravného prostředku lhůta osmidenní.

(Rozh. ze dne 14. června 1922, R II 259/22.)

Do usnesení prvního soudu, jímž povolena byla poznámka spornosti, byla vznesena stížnost 14. den po doručení. Rekursní soud, vyhověv rekursu, žádost za poznámku zamítl.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a odmítl stížnost do usnesení prvního soudu.

Důvody:

Poznámky spornosti (§§ 61, 63 a 66 knih. zák.) dlužno vzhledem k čl. XIII. čís. 7 uvoz. zák. k ex. řádu považovati za prozatímná opatření, neboť motivy k vládní předloze tohoto článku uvádějí, že prozatímní opatření ve druhém oddílu ex. řádu upravená, nejsou úplně v ex. řádu vy počtena a že tudíž bylo nutno v uvozovacím zákoně k ex. řádu poukázati i na jiná prozatímní opatření, v jiných zákonech uvedená a v platnosti zůstavená. Jest tudíž usnesení prvního soudce v této věci pokládati za povolení prozatímního opatření ve smyslu § 381 ex. ř. Povaze prozatímního opatření nikterak nevádí okolnost, že nebylo vydáno soudem exekučním, nýbrž knihovním, poněvadž dle §§ 61, 63 a 66 knih. zák. jest ku vydání těchto prozat. opatření též příslušným soud knihovní a účelem čl. XIII. čís. 7 uvoz. zák. k ex. ř. bylo označiti právě soud knihovní jako příslušný ku vydání těchto prozatímních opatření. Z toho plyne, že pro posuzování lhůty k rekursu proti usnesení o poznámce spornosti jsou rozhodnými ustanovení §§ 402 a 65 ex. ř. dle nichž lhůta rekursní činí pouze 8 dnů. Poněvadž usnesení prvního soudu bylo doručeno stěžovateli 3. dubna